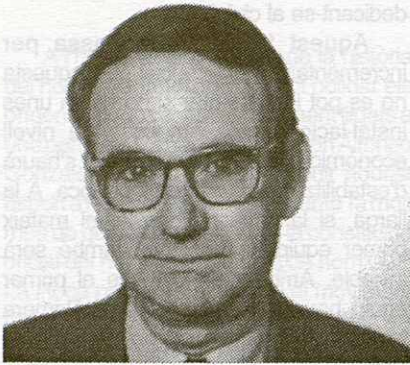

XAVIER ITURRI ECHEVARRÍA

53 anys

Va formar part de la junta directiva coincidint amb l'etapa d'en Delmàs com a president; va actuar de vocal el primer any i després de tresorer.

“Em pregunto per què no hi ha cap nano de La Roca que arribi al primer equip havent-hi juvenils que destaquen”

- Què representa per un ex-directiu, soci i aficionat com vostè aquesta fita de 40 anys d'handbol a La Roca?

Per mi la primera etapa va ser fonamental. Jo feia poc que havia arribat a viure aquí i va ser la primera vegada que vaig participar en una entitat esportiva a La Roca. Aquella etapa va representar molt per mi.

- Quina lectura fa del recent ascens a Primera Nacional?

Jo sincerament penso que és una categoria massa gran per a La Roca. Sobretot condicionat pel tema econòmic. Penso que no hi ha suficients fabricants o

empreses i per tant la dificultat de trobar sponsor és molt gran. Em dóna la sensació que la junta ha de tenir molts problemes per buscar els diners i penso que han d'estar passant-les molt magres.

- En aquest aspecte hi ha dues tendències: aquells que opten per un equip al més alt nivell i morint per buscar diners i aquells que preferirien estar en categories inferiors i anar més alleujat. Per quina es decanta vostè?

Jo, com a espectador, ja m'està bé, però com he estat en altres entitats al poble, sé que el tema econòmic és fonamental. Per mi que no baixin, però

considero que ho han d'estar passant molt malament econòmicament. Que potser el nivell adequat de La Roca seria una categoria inferior? Potser sí, però mentre ells lluitin i trobin mitjans, cap problema.

- Molts critiquen el fet que no hi hagi jugadors de casa al primer equip. Com ho veu?

Jo suposo que d'alguna manera justifica que del planter no surt res. A nosaltres ja ens van criticar fa anys per tenir gent de fora i només eren tres o quatre. El que passa és que la gent vol veure jugadors del poble. Va ser gràcies a aquesta gent de fora que vam pujar a Primera Provincial. I això és el que passa ara; a aquests nivells, si no ve gent de fora, seria impossible. Tan de bò sortissin jugadors de casa, però, no sé per què, es perden. De tot el planter que puja, alguna cosa falta per tal que no hi hagi nanos al primer equip. Hi ha hagut molts nanos que apuntaven grans coses al juvenil però no sé per què no acabaven d'arribar al sènior.

- Com veu l'handbol i el BM La Roca d'aquí a 20 anys?

Per mi crec que la situació en general està retrocedint des de que hi ha diners pel mig. Pel que fa a l'espectacle molt bé, però només per aquells equips que compten amb uns bons sponsors. No sé com acabarà la situació present però està clar que manen els diners.

10

NATI MILIAN PRADES

44 anys

Va ser jugadora del club entre finals dels anys 60 i començaments dels 70.

Com entrenadors va tenir en Pere Gómez, en Pere Gallemí i als últims moments l'Enric Martin.

“Empesa per aquesta afició familiar, quan van començar les noies jo també vaig apuntar-m'hi”

- Què li va cridar l'atenció per introduir-se en la pràctica de l'handbol?

La veritat és que tothom a casa hi estava relacionat, perquè el meu germà, en Ramon, va ser dels primers que va estar-hi, en l'època d'en Delmàs. El meu pare també hi va estar relacionat tota la vida fins que va ser gran i ho va deixar. Va començar com a massatgista en els partits jugats a La Roca, perquè als de fora no podia anar-hi per complir amb la seva feina. L'Arcadi, el meu germà petit, també

va jugar-hi i aleshores jo, empesa per aquesta afició familiar, quan van començar les noies també vaig apuntar-m'hi.

- Sens dubte que la seva família va col·laborar molt amb el BM La Roca?

Sí, de fet quan es va cimentar la pista, una sèrie de gent, que a casa en van ser uns, van posar uns diners a fons perdut per dur a terme aquest projecte. I quan van començar a haver-hi molts equips, que cal moure's molt, perquè s'ha d'anar a Barcelona, conèixer gent, etc., el meu

germà gran va ser un d'ells.

- En què destacava vostè, en quina posició jugava?

Jo era extrem i recordo que tenia el número 7. Encara tinc l'equip perquè ens ho van donar tot ja que ho havíem pagat nosaltres mateixes. Llavors tot corria a càrrec nostre i l'únic que ens pagava alguna cosa era en Pere Gallemí que ens deia que si guanyàvem ens pagaria un vermut i, com que era de tan bona fe, tant si guanyàvem com si perdíem, ens el pagava.

- Què els diria a les noies joves de La Roca per tal d'animar-les a jugar a handbol?

Sí, jo les animaria a que juguessin. Primer perquè fer esport és bo, és maco i a més fas molt bons amics i amigues.

- Com veu el BM La Roca ara i de cara al futur?

Bé, ara no el segueixo gaire. Potser en el passat es van dedicar massa al primer equip, però ara hi ha molts equips que fan pensar en un bon futur. Si a aquesta canalla els saben portar, el dia de demà poden ser bons jugadors. Seria una llàstima que es perdés després dels anys que porta el BM La Roca i em sembla que és de les poques coses que funciona bé.